

[Tinning]

ler os, hvor det er, man umiddelbart kan lave den åbne adgang til uddannelserne. Vi mener, at adgangen til uddannelserne skal være åben, men vi mener naturligvis samtidig, at det ikke må medføre en forringelse af de forhold, der i dag eksisterer inden for forskellige dele af uddannelsessystemet.

Det betyder selvfølgelig, at hvis undervisningsministeren mod vores forventning kan komme og sige: tænk jer, der står nogle ledige lokaler, der er nogle lærere, som ikke i øvrigt har noget som helst at rive i, og der er nogle elever, der godt vil derind, så siger vi selvfølgelig: lad os bare gøre det. Men hvis det betyder, at man faktisk skal til at bruge lokalerne endnu mere, med endnu kraftigere overbelægninger og presse lærerne endnu mere, så mener vi, at man, når man lukker flere ind, selvfølgelig må give dem nogle penge med.

Jeg kender i lighed med fru Eva Møller selvfølgelig situationen på gymnasierne med en overbelægning på 16 pct. Jeg kender den på min egen krop, og jeg synes sandelig ikke, at det ligefrem peger på, at det er den vej, man bør gå.

Det andet afsnit, undervisningsministeren har med, er et afsnit, der kaldes »Vejledning«. Det vigtige er selvfølgelig, at det kunne være meget godt at vide, hvad det er, de unge skal vejledes til, hvorhen det er, de skal vejledes. Altså: hvor er der overhovedet uddannelses- eller beskæftigelsesmuligheder? Jeg vil godt spørge helt konkret: når undervisningsministeren siger, at formålet med denne vejledning må være, at de unge kan foretage et rimeligt og fornuftigt valg under hensyn til deres egne forudsætninger og under hensyn til de senere beskæftigelsesmuligheder, hvor er det så undervisningsministeren konkret mener at de senere beskæftigelsesmuligheder ligger? Altså: hvad er det for uddannelser, man vil forsøge at få de unge hen i retning af – forudsat de har de såkaldte personlige forudsætninger? Hvor er det, de gode beskæftigelsesmuligheder ligger eller kommer til at ligge? Det er selvfølgelig vigtigt at få at vide.

Det tredje hovedafsnit, som nok er et af dem, der har været mest omtalt i den offentlige debat, er pudsigt nok det korteste. Det er det, der hedder »De økonomiske støtteordninger«. Kort efter at vi havde fået vores nye undervisningsminister, blev ideen lanceret

med et bang: nu skulle vi i gang med at få harmoniseret tingene, sådan at de, der var på bistandshjælp, og de, der var på dagpenge, og de, der var under SU, i en eller anden forstand skulle have nogenlunde det samme. Sådan måtte man forstå avisreferaterne, men det kan godt være, det har været lidt forkert. Nu får vi at vide, at det ikke må kunne betale sig økonomisk for de unge ikke at søge uddannelse. Bagved ligger den besynderlige idé, at grunden til, at de unge ikke søger uddannelse, sikkert er, at man får nogle flere penge, hvis man lader være. Det er ligesom socialministeren, der bilder sig ind, at hvis man bare sætter bistandshjælpen ned, så styrter folk ud og får alle mulige former for beskæftigelse. Begge dele er selvfølgelig temmelig langt fra den faktiske virkelighed.

Det, jeg godt vil vide, er, hvad det egentlig er, undervisningsministeren har tænkt sig. Hvad er de konkrete forslag vedrørende de økonomiske støtteordninger? Jeg synes, de sidste dages begivenheder har gjort det endnu mere interessant at få det opklaret. Det, som socialministeren kalder ungdomscirkulæret, men som alle mulige andre mennesker – måske lige undtagen dem i ministerierne – kalder sultecirkulæret, har været temmelig meget omtalt. Den tidligere socialminister, socialdemokraten hr. Bent Rold Andersen, startede med indirekte at opfordre de unge til at begå ulovligheder ved simpelt hen at fortælle dem, at nu skulle de bare leve for henholdsvis 1.033 kr. og 1.700 kr. om måneden. Siden fik vi en ny socialminister, som sagde, at den dér cirkulæreskrivelse var såmænd helt fin, men nu har den sociale ankestyrelse sagt, at det kan da godt være, den er helt fin, men den savner faktisk retsgrundlag, så kommunerne må hellere følge bistandsloven. Hertil siger den siddende socialminister naturligvis – for han har oparbejdet et vist ry for en temmelig kæk praksis, om man så må sige – at det skal kommunerne da bare glemme alt sammen. Nu går han hen og spørger justitsministeriets lovkontor, om det ikke også er rigtigt, at det kan den sociale ankestyrelse slet ikke tillade sig at mene noget som helst om, og i mellemtiden skal kommunerne bare lade, som om de ikke har hørt noget om det. Det har han skrevet til dem, sådan at de også har det på tryk. Professor Ole Krarup har sagt, at den praksis formentlig – han er lidt forsigtig, men formentlig – er en strafbar